

La màquina espanyola ha declarat la guerra al COC

Miró i Ardèvol contraataca

Ex-conseller d'Agricultura de la Generalitat catalana, actual president del Comitè Olímpic Català i cinturó negre de jiu-jitsu, Miró i Ardèvol detecta cada dia una major repressió contra el projecte del COC i està a punt per al contraatac.

Quan li vaig trucar per a l'entrevista, li vaig advertir que seria una conversa "eminentment olímpica" i em va respondre que podia ser molt avorrit. ¿N'està cansat?

—No, era només una broma.

—¿Segur?

—És clar, home, segur.

—Doncs som-hi. S'han complert ja els nou mesos de la seva arribada a la presidència del COC, però el part s'endarrerix.

—Encara falta camí per recórrer. El període de gestació del COC no és normal. Si volem ser presentats als Jocs del 92 tenim de marge fins al juny de l'any que ve per a ser reconeguts. Fora de la cita del 92, tot es torna més flexible. Però a mesura que hem intensificat l'activitat internacional he constatat que hi ha un major grau de dificultat interna a nivell de l'estat: una major agressivitat, la repressió de les federacions. S'han donat casos que són exemple de vulneració de l'Estatut.

¿És admissible que cada cop que una federació catalana intenti el reconeixement internacional sigui castigada? El replantejament comporta un altra pregunta. ¿És possible el reconeixement del COC sense l'estricta suport polític i institucional?

—Vol dir, si no m'equivoco, tornar als inicis de la reivindicació. Perquè precisament va ser a partir de la seva arribada al COC quan es va insistir a donar un enfocament merament esportiu i desvincular-ho del debat polític...

—Abans que l'estat alemany estigués unificat, el Comitè Olímpic Internacional (COI) va firmar un acord amb els dos comitès olímpics en què acceptava l'existència d'un únic comitè olímpic alemany, amb independència que s'haguessin unificat els estats. Era una salvaguar-

da perquè no es trobessin amb problemes per participar a Barcelona en esports d'equips. Tot han estat facilitats, en el cas alemany. ¿Hauria estat possible aquesta agilitat sense una forta voluntat política? Aquesta és la qüestió, i l'hem de plantejar aviat. Perquè potser anem amb el lliri a la mà, amb un excés d'innocència.

—Sincerament, quan la Generalitat es va desentendre del tema, ¿creu que ho va fer per innocència o per motivacions polítiques?

—Jo no puc fer judicis d'intencions. El que dic ara és que si els fets demostren que cal una actitud valenta de les institucions, la Generalitat tindrà l'obligació de replantejar-s'ho. El que no és admissible és la dinàmica en què entrem després de l'estiu, amb formes repressives. Ara s'ha creat una situació molt diferent de la que hi havia quan la Generalitat es van plantejar el tema. El COC ha d'obrir ara un nou debat.

—Albert Bertrana, impulsor i secretari general del COC, lamentava en una entrevista recent a *EL TEMPS* que la Secretaria de l'Esport de la Generalitat no té prou sensibilitat...

—Jo, avui per avui, no tinc cap queixa particular. Podria fer moltes coses més, però en podria fer menys. No seria just que criticés la Secretaria de l'Esport perquè, entre altres coses, la meua entrevista amb Joan Antoni Samaranch es va gestionar gràcies a Josep Lluís Vilaseca. Podria ser més dinàmic, és clar que sí. La Generalitat vol i dol.

No es mereix ni un excel.lent, ni un suspès, encara que depèn de la subjectivitat de qui puntua.

—I vostè, membre del consell nacional de Convergència i ex-conseller del govern Pujol, no és precisament objectiu.

—Ningú ho és. La mostra que no existeix el règim objectiu és l'ensorrament del marxisme com a pràctica. El que ha-

via de ser una ciència ja veus com ha acabat.

—Hi ha qui assegura que, a vostè, l'ha col.locat a la presidència del COC el president Pujol perquè no se li esvaloti el galliner nacionalista, perquè té por que se li escapin de les mans fets com els de la inauguració de l'Estadi...

—Home, aquesta és una explicació que no s'ajusta ni tan sols al calendari. A més, jo no em vaig proposar ser president del COC, ni m'havia passat pel cap. M'ho va demanar la gent que l'impulsava, i jo era el primer a qui ho proposaven. D'altra banda, jo havia col.laborat amb l'ADOC feia molt de temps. El que és cert és que vaig tenir una conversa privada amb el president Pujol on li ho vaig comunicar. Era lògic dir-li-ho abans que ho llegís al diari. Però no només no

hi ha intenció de control des del meu partit, sinó que ha estat més aviat una font de tensions. ¿Saps quants dirigents de CiU van venir a l'acte del Palau de la Música de suport al COC?: Cap ni un.

—*Bé, doncs li proposo una altra versió. La dels qui asseguren que al president Pujol no li és còmode de cara a la seva relació amb Madrid que un ex-conseller presideixi el COC.*

—Això ja és més encertat. No li és massa còmode. El que passa és que és un home que m'ha deixat moure amb abso-

vegetals sense compromís.

—*¿I té la consciència tranquil·la d'estar fent tot el possible?*

—No. El que se sent tranquil de fer-ho tot s'acosta tant a la perfecció que no deu ser humà. Hi ha moltes coses que no fem...

—*¿Com va acabar el tema dels braçalets, sorgit de l'entrevista amb Samaranch? ¿Desfilaran amb la senyera els atletes catalans?*

—Aquesta no és qüestió nostra. Agraïm la deferència del president del

formacions ha sofert des del 1975. I això se'ls nota.

—*¿El que més li falta al COC són diners?*

—Tenim un problema molt greu. Per a l'any 91 necessitarem uns 60 milions, i del nostre pressupost arribarem a cobrir-ne 10 o 12.

—*¿Alguna subvenció de la Generalitat?*

—Ni ha arribat ni és en camí. Els ajuntaments són el nostre suport més gran, i més de les assignacions particulars.

—*¿Hi ha un sector de nacionalistes que donen diners a entitats com el COC però amaguen la cara?*

—Tant de bo. Per desgràcia això no és així. Això es dona a tots els països del món. Hi ha gent més instal·lada socialment i econòmicament que ajuda l'altra gent que se la juga més. Uns s'ocupen de la logística i els altres de l'acció. Això ocorria quan la burgesia catalana era més conscient. Tot era més fàcil als 70 que ara.

—*¿Hi ha pacte polític d'aparcar el COC fins després del 92?*

—No hi és. ¿Qui pot pactar? Només ho podríem fer nosaltres, que som el subjecte de l'obra, i no hem pactat amb ningú. No tenim altre camí que intentar el reconeixement del COC per al 92. I si no ho aconseguim, el país haurà de ser conscient de quines són les dificultats que ens hem trobat.

—*A banda del COC, la seva batalla contra l'espanyolització la condueix impulsant Amics de la Nació.*

—L'associació té ja deu mesos de vida. Va nàixer com a instrument de suport a la revista *La Nació*. Després, vam veure que tenia més contingut, i vam fer una carta al juny a un parell de milers de persones. I ara he quedat sorprès de la reacció de molta gent interessada.

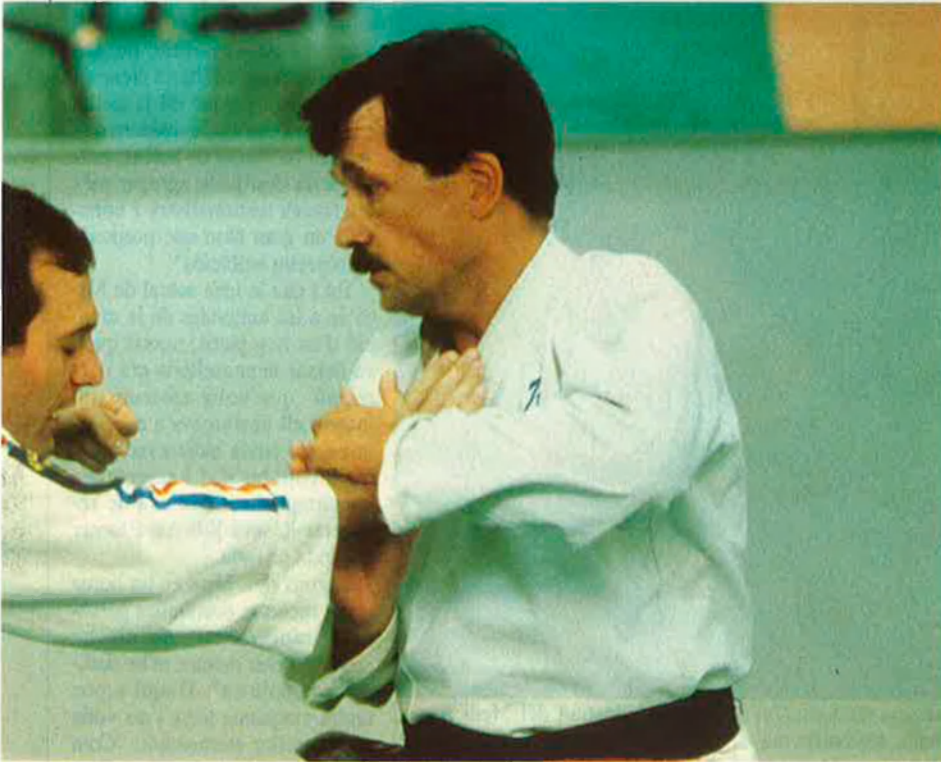
—*En definitiva, ¿vol respondre a la inquietud del president Pujol d'obrir un debat nacionalista?*

—Sobre el paper sí, però tot procés nacionalitzador acaba en una acció política concreta, no es pot nacionalitzar eternament, com una roda. I en aquest punt no coincidim amb Pujol.

—*Vostè és un home d'acció...*

—L'Estatut no és suficient. S'ha de treballar per superar-lo. A mi ser al govern no em va moderar, em va radicalitzar. Vaig veure el tracte de Madrid des de dins, i és irritant.

Carles Capdevila

Miro i Ardévol, cinturó negre de Jiu-Jitsu i president del COC.

luta llibertat.

—*¿Com el va convèncer, Albert Bertrana, per a presidir el COC?*

—Per una qüestió de conveniència, de necessitat. Volien passar d'un president federatiu a una altre amb més imatge pública. D'altra banda, jo, com a ex-conseller tenia un perfil més moderat, i això havia de col·laborar a donar una quantitat de matisos.

Si n'haguessin trobat un altre no m'hauria fet res...

—*Però a vostè en el fons li va la marxa.*

—Tinc 46 anys, i a partir de determinada edat els maldecaps te'ls evites com pots. Però no és bo pensar-ho tot en aquests termes, perquè acabaríem sent

COI, que va demostrar més preocupació i imaginació que altres. Era necessari subratllar l'actitud positiva de Samaranch. Ell ens ha permès normalitzar el COC, existir, malgrat no estar encara reconeguts. Ja podem anar a la seu del COI a Lausana, accedir als arxius. No té una actitud bel·ligerant, és molt prudent. Ara bé, el tema dels braçalets no ens pot distraure de la nostra reivindicació: el reconeixement del COC.

—*¿I com estan les relacions amb el Comitè Olímpic Espanyol?*

—És molt diferent. El COE està tancat, i això no crec que respongui al tarannà personal de Ferrer Salat, al qual conec fa molts anys. Es veu obligat a fer-ho pels seus col·lectius. És el que menys trans-